

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ipa

Kersteditie 2021

43e jaargang Nr. 155 - December 2021

Clappers & Vlieger Media. Uitgave 767

Op naar een vertrouwde toekomst

Het jaar 2021 loopt weer ten einde. Een jaar waar je veel hebt moeten laten door corona. Iedereen snakt wel weer naar een 'normale' toekomst. Een toekomst waarin je weer op de vertrouwde wijze naar familie, vrienden, bekenden kunt gaan zonder angst te hebben om besmet te raken of anderen te besmetten. Ook weer genieten van reizen, een andere omgeving of verre familie te bezoeken zou toch wel weer prettig zijn.

Corona heeft voor velen van ons een minder prettige tijd gegeven, ziekte en overlijden van familie en/of vrienden heeft daarbij een flinke wissel getrokken op ons welzijn. Nu velen van ons gevaccineerd zijn zou je zeggen dat het ook weer zou moeten kunnen, een normaal bestaan, maar corona is toch een ongrijpbaar virus. Het zich niet laten vaccineren om welke reden dan ook brengt, zoals blijkt, tweespalt in de gemeenschap. Duidelijk is in ieder geval dat er moeilijke maar duidelijke besluiten moeten worden genomen om de tweedeling tegen te gaan. Of zullen we moeten wennen aan de 'nieuwe werkelijkheid'. Een toekomst waar meer thuiswerken het normaal wordt. Sociale contacten zijn een wezenlijk onderdeel van onze maatschappij en de behoefte daaraan laat zich steeds meer gelden. Mensen voelen zich niet meer betrokken, hebben steeds minder sociale contacten en zullen vereenzamen. Dat is toch iets wat in een geïndividueelde maatschappij zou kunnen bestaan maar een mens een gemeenschapsmens.

Belangrijk is dan ook oog te houden voor de medemens die geen betrokkenheid voelt van zijn omgeving. Dit moet je niet laten gebeuren, ieder mens, oud of jong, rijk of arm, is belangrijk. Gemeenschapszin is de basis van een gezonde, sociale wereld. Het devies van de IPA is niet voor niets: Dienen door vriendschap!

Dat er in de afgelopen periode niet veel activiteiten zijn geweest wil niet zeggen dat we stil hebben gezeten. Gelukkig kon het kampeerweekend in Groesbeek doorgaan, eveneens de inloop waarbij wij de jubilarissen eindelijk weer konden huldigen. Afhankelijk van de ontwikkelingen en de maatregelen die genomen worden willen wij wel weer activiteiten organiseren. Wij staan te popelen maar zekerheden hebben wij nog niet. Zo gauw het kan hoort u van ons.

Ook landelijk hebben we niet stil gezeten. Vanuit het landelijk bestuur is contact blijven bestaan met de districten door middel van zogenaamde clusterbijeenkomsten onder het motto: Het LB komt naar je toe. Daarbij konden een paar districten op een bepaalde plaats bijeenkomen waarbij de LB ons op de hoogte hield van de ontwikkelingen en de voortgang van hetgeen zij mee bezig waren. Voordeel is dat wij, indien nodig onze argumenten naar voren konden brengen, en zo onnodige tijd verspilde door tijdig bij te sturen. Ons district heeft hieraan positief meegewerkt en wij hebben dit als zeer zinvol ervaren. Eind oktober j.l. hebben wij deelgenomen aan de landelijke Algemene Ledenvergadering. Samen met onze collega districten Twente, Oost-Nederland, Arnhem en Nijmegen vormen wij, wat wij noemen: Oost-4. Wij trekken gezamenlijk op voor wat betreft onze belangen binnen IPA Nederland en dat werkt uitstekend. Onze 'neuzen' staan tijdens de vergadering allemaal dezelfde kant op.

Zoals reeds gezegd komt ook dit coronajaar weer ten einde. Hoe de toekomst zal zijn dat weten wij nog niet maar onze inzet voor de IPA zal niet anders zijn. Wij blijven positief en gaan er vanuit dat er weer een moment komt dat alles weer goed komt. Misschien anders dan we vanuit het verleden gewend waren maar daarom niet minder betrokken. Daarom bedank ik alle mede bestuursleden voor hun positieve bijdrage in het afgelopen jaar. Onze echtgenoten dank ik voor de tijd dat wij met 'onze' IPA bezig mochten zijn.

Namens het bestuur van ons district wens ik u allen hele mooie feestdagen, een rustige jaarwisseling en veel geluk, liefde en gezondheid toe in het nieuwe jaar. Zorg goed voor elkaar!

Uw voorzitter,
Jan Eijkemans

COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
43e jaargang nr. 155
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jan Nijburg
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Contactscretaris:

Jaap Heerschop

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniels
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Actviteiten:

Dick Beerens
evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten

Coverfoto:

In dit nummer

- 3** Op naar een vertrouwde toekomst
- 6** Kampeerweekend 1
- 7** Rijbewijs pas in 1906
- 9** De moord op de Keijenberg
- 12** Kampeerweekend 2
- 14** Onze hobby: GEOCOACHEN
- 17** Blog: Stickers plakken
- 19** Kampeerweekend 3
- 20** Faces of Agira
- 25** Blog: Mama heeft geen doeï gezegd
- 27** Huldiging jubilarissen
- 28** Suriname deel 2
- 30** Activiteiten agenda
- 31** Kerstwens

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen

nijmegen@ipa-nederland.nl

Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o.

Kampeerweekend Nijmegen e.o.

Tekst: Koos de Boer, IPA Noord Nederland, foto's: Henk Baron

Van 10 september tot 12 september vond een kampeerweekend plaats te Groesbeek, georganiseerd door IPA Nijmegen e.o.

Voor deze activiteit had ondergetekende zich opgegeven, temeer omdat de kampeeractiviteiten van IPA Fryslan waren beëindigd.

Op 10 september omstreeks 13.00 uur arriveerde ik op de camping 'De Oude Molen' te Groesbeek.

Leden van de IPA Nijmegen waren al aanwezig en hielpen om de caravan op de juiste plaats te krijgen

Door de organisatie werd een ieder welkom geheten en wegwijs gemaakt.

Om 18.00 uur werd genoten van een heerlijk diner in het restaurant van de camping. Het betrof een 3 gangen diner met een heerlijke zalm als lekkernij.

Op zaterdag, 11 september werd de omgeving verkend. Een heuvelachtig landschap. Dus behoorlijk trappen tegen

de heuvels op.

We bevonden ons nabij de zogenaamde Zevenheuvelenweg, bekend van de Nijmeegse Vierdaagse.

Goed dat er EHBO kennis aanwezig was, want hun optreden bleek toch wel vereist. Bedankt doorzetters. Het is inmiddels weer in orde.

Om 18.00 uur werd andermaal genoten nu van een heerlijke Chinese maaltijd. Het was voortreffelijk, welke maaltijd werd voorzien van consumpties aangeboden door de IPA Nijmegen

Op zondag 12 september omstreeks 11.00 uur moesten we weer afscheid nemen. Onder het genot van een bakje troost en iets erbij namelijk een aangeboden 'Groninger kouke' en een vaantje van IPA Groningen werden daarna de caravans weer gekoppeld.

Het mooie weer en de goede sfeer had gezorgd voor een fijn vakantie weekend.

Bedankt allemaal voor de inzet en genegenheid.

Rijbewijs pas verplicht sinds 1906

1. DEBUSSCHERE	(naam)
2. Marcella - Hectorine	(voornamen)
3. Lichtervelde, 8 maart 1916	(geboorteplaats en -datum)
4. 	Woonplaats of verblijfplaats: zie identiteitskaart of het als zodanig geldend bewijs. Handtekening van de houder,
Examens:	
T. Nr. 1	
P. Nr. 1	
Nº H721030	
5. Uitgereikt door het gemeentebestuur LICHTERVELDE	
6. Te Lichtervelde , 30/1/1967	
7. Onbepaalde geldigheidsduur.	Handtekening van de burgemeester of zijn gemachtigde,

CATEGORIEËN WAARVOOR HET BEWIJS GELDIG IS		
A	Motorrijwielen, motordriewielers, motorvierwielaars. Dezelfde voertuigen met zijspan of aanhangwagen.	A
B	1° Motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van personen en ingericht voor ten hoogste 8 plaatsen, de plaats van de bestuurder niet inbegrepen. 2° Motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van goederen en waarvan het hoogste toegelaten gewicht niet meer dan 3.500 kg bedraagt. Dezelfde voertuigen met een lichte aanhangwagen. * Voertuigen van de categorie B gebruikt als taxi's, als huurauto's, voor het vervoer van personeel enz... (B.W. 30-12-1946).	B
C	Motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van goederen en waarvan het hoogste toegelaten gewicht meer dan 3.500 kg bedraagt. Dezelfde voertuigen met een lichte aanhangwagen.	C
D	Motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van personen en ingericht voor ten minste 9 plaatsen, de plaats van de bestuurder niet inbegrepen. Dezelfde voertuigen met een lichte aanhangwagen.	D
E	Motorvoertuigen van categorie B, C of D met andere dan een lichte aanhangwagen.	E
F	Voertuigen van de categorieën A of B speciaal aangepast aan de invaliditeit van de bestuurder. Beperkt tot het ingeschreven voertuig N ^o 	F

Rijbewijs

Vanaf 1 januari 1906 mochten Nederlandse automobilisten niet meer de weg op zonder een geldig rijbewijs. Een jaar eerder was dit vastgelegd in de Motor- en Rijwielwet. Het verkrijgen van een rijbewijs was begin twintigste eeuw wel een stuk eenvoudiger dan tegenwoordig. Er gold namelijk geen examenplicht. Men hoefde het 'papiertje' alleen maar aan te vragen bij de Commissaris van de Koning van de betreffende provincie.

Voor personen die ons land vanuit het buitenland per auto bezochten, kwam een aparte regeling. Zij konden bij de douane een tijdelijk achtdaags rijbewijs aanvragen. Er werd ten tijde van de invoering van het rijbewijs al wel gepleit voor het invoeren van maximumsnelheden, maar zover wilde de politiek nog niet gaan. Automobilisten konden dus zelf bepalen wat ze een prettige en aanvaardbare snelheid vonden, zolang het niet te gevaarlijk werd. In artikel 15 van de nieuwe wet stond namelijk:

"Het is den bestuurder van een motorrijtuig of rijwiel verboden daarmede over een weg te rijden op zoodanige wijze of met zoodanige snelheid, dat de vrijheid of de veiligheid van het verkeer op dien weg wordt belemmerd of in gevaar gebracht. Dit artikel is toepasselijk op alle motorrijtuigen en rijwielen."

Pas in 1957 werd de snelheid van het verkeer binnen de bebouwde kom beperkt. Daar mocht men vanaf dat moment nog maar maximaal vijftig kilometer per uur rijden. Een maximumsnelheid op snelwegen en autowegen werd in 1974 ingevoerd. Op deze wegen ging een maximumsnelheid van 100 km per uur gelden.

Rijvaardigheidsbewijs

In 1927 trad een Motor- en Rijwielreglement in werking. Iedere automobilist was nu verplicht ook een rijvaardigheidsbewijs te bezitten. Datzelfde jaar richtte de ANWB, samen met enkele partners, het nog altijd bestaande Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR) op. Automobilisten konden bij deze organisatie een kort praktisch rijexamen afleggen om te bewijzen dat ze bekwaame bestuurders waren. Dit examen kostte destijds vier gulden.

Kenteken

De eerste kentekens in Nederland werden al in 1898 ingevoerd. Aan het kenteken was destijds te zien waar de eigenaar van de auto vandaan kwam. Iedere provincie had namelijk een eigen letter.

De moord op de Keijenberg

Tekst: Hans Braakhuis (Historisch Genootschap Redichem, Renkum)

Naar aanleiding van een vorig artikel in een Attentie over oude liedjes werd collega Jan Nijburg geïnspireerd over het liedje over een meisje dat vermoord werd in Keijenberg. Al zoekend op internet kwam hij tot de ontdekking dat dit echt gebeurd was en dat de moord beschreven was. Hieronder de beschrijving die wij met toestemming van het Historische Genootschap Redichem mogen publiceren.

Het is dinsdag 23 augustus 1910 als Jaantje Pulle, 's middags om 4 uur naar het Keijenberg bos gaat om te sprokkelen. Het gaat om Adriana Augustina Eanatina Pulle, 13 jaar oud en dochter van de arbeider uit Renkum: Willem Pulle en Maria Pulle-Pothoven. Het gezin woont aan de Keijenbergschenweg A327. De Keijenbergseweg was toen vanaf Bellevue één geheel met de Nieuwe Keijenbergseweg en liep van de Kerkstraat naar de Keijenberg en het Everwijnsgoed.

Jaantje was de middelste van vijf kinderen. Breed hebben ze het niet bij Pulle en daarom houden ze en paar varkentjes. Als er strooisel of voer voor de varkens nodig is staat Jaantje altijd klaar om in het bos te gaan sprokkelen en dat deed ze die middag ook. Ze zocht een zak, nam de kruiwagen en ging op tien minuten afstand naar het Keijenbergse bos. Toen mevrouw Pelle, die op een strijkinrichting werkt om zeven uur 's avonds thuiskwam, keek haar man haar reeds met een angstig en verwonderd gezicht aan. Jaantje was nog niet weergekeerd en anders was ze altijd om zes uur thuis. Moeder ging de buurt in maar geen van de andere meisjes wist iets of had iets gezien. Het werd later, acht,

negen uur. Alle burens kwamen kijken en de gedachte aan een misdaad liet de arme moeder niet meer los. Pulle zelf ging mee met de gemeente-veldwachter De Otter en met burens om in het bos te zoeken. Na negen uur werd het lijk van Jaantje gevonden. De kruiwagen op enige afstand met de zak, gedeeltelijk met sprokkeltjes gevuld. Ze lag ineengekrompen, tegen een schuine helling in het eiken hakhout, gewurgd met een aaneengeknoopt touwtje en een linen bandje van haar eigen sprokkelzak en afschuwelijk verminkt. Het ondergoed was gedeeltelijk van het lichaam gescheurd, de plek waar zij lag was met bloed doorweekt. Het lijkje werd gevonden ongeveer 200 meter van haar huis, aan de linkerkant van de weg, in het bos, zo ongeveer bij de huidige hoek Schaapsdrift – Nieuwe Keijenbergseweg. Jaantje was een lief en ijverig meisje en ze was voor haar leeftijd ook nogal ontwikkeld.

Het lijkje werd opgenomen en naar huis gebracht. Direct kwam huisarts dr. Kersten. Zijn onderzoek wees al op een schandelijke mishandeling. De politie en de waarnemend burgemeester Reimers werden gewaarschuwd. Het onderzoek werd opgeschaald en de rijksveldwachters Bloemers uit Wageningen en Van Vynck uit Oosterbeek namen het onderzoek over.

Nog diezelfde nacht werd een te Wageningen verblijvende Duitser geconfronteerd met getuigen, die een alleen lopende man in het bos hadden gezien. De Duitser kon echter zijn alibi bewijzen en werd ook niet herkend als de persoon die in het bos was gezien.

Op woensdagochtend 24 augustus kwam het parket uit Arnhem en in de woning van het vermoorde meisje werden enige personen gehoord. Ook zijn een paar landlopers aangehouden, die de dag daarvoor in de buurt hebben rondgezworven. In Oosterbeek werd een landloper gearresteerd, die uit de richting Renkum kwam. Er waren maar weinig aanwijzingen dat een van hen de gezochte misdadiger zou zijn.

De doktoren Roelofs, Hesselink en Wijn deden de sectie. Daarnaast werden er per direct politiehonden besteld. Het gerechtelijk onderzoek werd voortgezet in Hotel Verwaaien te Renkum (tegenwoordig hoek Dorpsstraat 64 4n 66 met de Kerkstraat, de panden aan de zuidzijde van de Dorpsstraat tegenover Zents). Veldwachters en marechaussees liepen af en aan, terwijl justitie in een zijkamer haar onderzoek voortzette. Op woensdagmiddag

komen er drie politiehonden met de trein uit Den Haag. Het onderzoek had tot dusver geen resultaat opgeleverd, de dader had geen sporen achtergelaten. Uit verklaringen bleek echter dat een ongehuwde steenfabriekarbeider, Van R., 's middags in het bos was gezien. Hij werd bij justitie ontboden. Eerst hoorde men dat hij ziek te bed lag, doch even later bleek dat hij niet thuis was. Toen hij tenslotte werd verhoord, erkende hij in het bos te zijn geweest om bramen te zoeken. De politiehonden gaan aan het werk, Een voor één wordt de lucht van de kinderkleertjes, door de honden met de lucht van verschillende hoeden en petten vergeleken. Steeds werd daarbij de pet van Van R. aangewezen. Van R. bleek bij visitatie door dr. Kersten schoon ondergoed aan te hebben. Er wordt huiszoeking bij hem gedaan, waar verschillende voorwerpen in beslag werden genomen. Van R. wordt als verdachte aangemerkt en hij mag de nacht in de Marechausseekazerne in Wageningen doorbrengen.

De Arnhemse justitie zet in de donderdag 25 augustus in het Renkumse gemeentehuis in Oosterbeek (tegenwoordig Kunstgalerie Albricht, Utrechtseweg) het onderzoek voort. Er worden weer verschillende personen gehoord. Kees Bakker verklaarde, dat Van R., ook zijn dertienjarige dochter meermalen had uitgenodigd met hem bramen te gaan zoeken, onder de belofte van bloemen of chocolade. Verscheidene andere getuigen legden eveneens verzwarende verklaringen af. Ook werd een heer in grijs kostuum aangehouden door de marechaussee te Zevenaar op transport gesteld naar Renkum, om daar met verschillende personen te worden geconfronteerd. Later zou blijken dat hij niet de gezochte verdachte is. Er bestond een vermoeden dat hij de heer was die soms een dubbeltje, dan weer chocolade aan de kinderen aanbood. Andere verdachten komen onder de loep; een plotseling verdwenen pension gast uit Oosterbeek, of misschien een verpleegde uit de gestichten Wolfheze, Oranje-Nassau's-Oord en of de Keijenberg zou het geweest kunnen zijn.

Van R. heeft donderdag bekend dat hij 's middags op het terrein waar de misdaad gepleegd is geweest was. En in de kuip ten huize van zijn moeder is ondergoed van hem gevonden, die met zeepsop en al in beslag zijn genomen, ten einde te worden onderzocht. Er waren bloedvlekken op het ondergoed zichtbaar.

Een Renkumse winkelier: Zweers, verklaart dat Van Rennes, bij hem dinsdagmiddag snoepgoed heeft gekocht. Dat is dus een paar uur voordat het misdrijf heeft plaats gehad.

Van Rennes is dinsdagmiddag ook in het bierhuis van Van

Os geweest. Daar heeft hij drie glazen bier gedronken, betaalde met een dubbeltje en liep zonder op geld terug te wachten weg. Geen van de getuigen, die Van Rennes tussen 4 en 5 uur gezien hebben, kunnen verklaren dat hij iets bij zich had om bramen of inktappels (die hij zei in het bos te zoeken) op te bergen. 's Avonds was Van Rennes in het café van Corton. Toen daar de treurige mare verteld werd, zei hij: "Sjonge, sjonge, wat ben ik daar van geschrokken; geef me er maar gauw een borrel op." Later gingen de cafégezamenlijk naar het terrein van het misdrijf. Van Rennes, anders altijd haantje de voorste, ging niet mee doch naar huis.

Ook de ouders van het verdwenen meisje uit Oosterbeek: Theodore Kraak, worden geconfronteerd met de verdachte, maar dat leverde geen resultaat op. De vermoedens tegen de verdachte zijn groot en hij wordt voor de nacht overgebracht naar Arnhem.

Van Rennes geeft op vrijdag 26 augustus een volledige bekentenis voor de moord op Adriana Pulle. Aanvankelijk hield hij steeds vol van niets te weten. Meermalen heeft men hem in de gelegenheid gesteld het lijkje te zien, doch niet het minste gevoel van angst kwam bij hem op. Hij bleef steeds even kalm. Gedurende het verhoor was zijn gedrag kalm en gelaten, terwijl hij in het brandspuithuisje op het gemeentehuis achter de deur zat met een pijp in de mond en alles afwachtte. Door een kruisverhoor van vragen viel hij door de mand. Jacob van Rennes heeft een zeer slecht verleden. Hij is uit dienst weggejaagd, terwijl hij in Duitsland ook nog een en ander te goed had.

Op 1 november 1910 dient bij de rechtbank in Arnhem de zaak tegen J. V. R. De zaak werd door de rechtbank achter gesloten deuren behandeld. Geen verdere details dus. De eis van het Openbaar Ministerie (verder OM): levenslange gevangenisstraf. Vijftien dag later volgt het vonnis: vijftien jaar gevangenisstraf. De rechtbank achtte

A sepia-toned photograph of a traditional Dutch barn. The barn features a steep, dark tiled roof with a prominent thatched section on the left side. A person stands in the foreground near a wooden fence, and a large tree is visible on the right. The barn has white walls and a large arched doorway on the left. The scene is set in a rural area with a dirt path in the foreground.

nl en zijn gemaakt door een onbekend gebleven fotograaf, daarna terecht gekomen in het archief van Het Leven.

I. In lokale kranten wordt de naam Renesse gebruikt, misschien om geen verwarring te zaaien met de bekende Renkumse dominee en onderwijzer H.W. van Reenes, die geen familie is.

nl en zijn gemaakt door een onbekend gebleven fotograaf, daarna terecht gekomen in het archief van Het Leven.

nl en zijn gemaakt door een onbekend gebleven fotograaf, daarna terecht gekomen in het archief van Het Leven.

Kampeerweekend Nijmegen e.o.

Tekst: Organisatie IPA Nijmegen, foto's Henk Baron

Het 6de IPA Nijmegen kampeerweekend zit er weer op. Het weekend werd voor de 3de keer gehouden op vakantiepark De Oude Molen in Groesbeek, van vrijdag 10 september t/m zondag 12 september 2021. Het IPA district Nijmegen e.o. probeert met deze kampeerweekenden een mooi inzicht te geven hoe ons mooie gevarieerde district er uitziet.

De eerste drie kampeerweekenden

vonden plaats in het Land Maas & Waal, Boudewijn de Groot bezong Het Land van Maas en Waal al eind jaren zestig; zijn ode aan deze prachtige streek is nog altijd een klassieker. Dit mooie gebied zal je verrassen: imponerende dijken, rustgevende wandel- en fietsroutes en idyllische dorpjes geven de streek een nostalgisch karakter.

De daarop volgende drie jaar bezochten we Het Rijk van Nijmegen.

In het Rijk van Nijmegen ervaar je de rijkdom van een levendige historie, omgeven door glooiende natuur. Zo geeft een wandeling langs de wijngaarden en over de heuvels bij Groesbeek je instant ontspanning.

Maar ook: Groesbeek – Bevrijders als sterren uit de hemel. Op 17 september 1944 landden in Groesbeek ontelbare parachutisten en zweefvliegtuigen met oorlogsmaterieel. Operation Market Garden was begonnen. Veel ooggetuigen herinneren zich de felle strijd.

Luchtlandingen

Veldmaarschalk Montgomery dacht begin september 1944 dat een snelle aanval naar het noorden en tegelijkertijd richting het oosten, via de Duitse laagvlakte naar Berlijn, het einde van de oorlog kon bespoedigen. Britse en Amerikaanse Airborne Divisies moesten de bruggen over de Maas, Waal en Rijn bij Grave, Nijmegen en Arnhem in handen zien te krijgen. Daarvoor werden luchtlandingstroepen ingezet, die de bruggen moesten innemen en vasthouden tot het 2de Britse leger vanuit het zuiden zou doorstoten.

Een bezoek aan het Vrijheidsmuseum, naast de camping gelegen, is zeker de moeite waard en hebben we dan ook tijdens een van onze weekenden bezocht.

Op vrijdag 10 september kwamen 32 deelnemers, uit diverse IPA districten, tijdens het 6de kampeerweekend bij elkaar met hun caravan of camper. Eén deelnemer had op de camping een chalet gehuurd, ook dit behoort tot de mogelijkheden.

Deelnemers kwamen uit Groningen, Drenthe, Baronie van Breda, Arnhem en Nijmegen.

Traditioneel kwamen de deelnemers op vrijdagmiddag de camping binnenstromen. Enkelen waren al een paar dagen eerder gekomen.

Alle deelnemers werden van een welkomsttas voorzien, met de informatie uit de omgeving en wat leuke hebbedingetjes. Had het 's middag nog wat geregend, het werd rond 17.00 uur droog, tijd voor de traditionele welkomstborrel, een Schrobblèr en tijd om met elkaar kennis te maken.

Cees, ook een verzamelaar van IPA- en politiepullen, had een mooi groot houten IPA bord met een doorsnede van ongeveer 1.30 meter meegenomen voor onze grote verzamelaar, Henk Baron. Het bord heeft inmiddels een mooi plekje in zijn politiemuseum in Langeboom gekregen. Om 18.00 uur volgde het gezamenlijke diner, een 3 gangen menu. Een eenvoudig maar heerlijk menu met keuze uit, zalm, schnitzel en saté, geserveerd met friet en groente. Een soepje vooraf en een ijsje na.

Zaterdag was een dag om vrij te besteden. Iedereen trok zijn eigen plan, fietsen, wandelen of een museum bezoeken. Ook werd het Gebroeders Van Lymborch Festival bezocht waar men de middeleeuwen kon beleven!

Om 17.00 uur kwam iedereen weer bij elkaar om de dag door te spreken en weer te genieten van een heerlijke Schrobblèr.

Daarna was het tijd voor het gezamenlijke Chinees buffet.

De zondag werd afgesloten met een gezamenlijk koffiemoment waarbij nog even de ervaringen van het weekend werden doorgenomen.

Op naar het volgend jaar waarin we nog 1 keer naar Groesbeek gaan, maar wel in een ander weekend. Het volgende IPA Nijmegen kampeerweekend staat gepland van vrijdag 23 t/m zondag 25 september 2022.

Noteer het alvast in je agenda!!

Onze hobby: GEOCOACHEN

Tekst en foto's : Dick en Jacqueline Beerens

Geocaching is niets meer dan schat zoeken voor jong en oud met behulp van een GPS ontvanger of je telefoon. Op je telefoon dien je dan wel een App te downloaden.

Je gaat op zoek naar een schat (de cache) die verstopt ligt op een bepaald coördinaat. De te vinden caches kunnen in grote variëren van klein (denk aan het topje van een pink) tot groot. De grootste cache van Nederland is een tuinhuisje waar je ook daadwerkelijk naar binnen moet. Door middel van de GPS-coördinaten kun je exact op de locatie komen en meestal is dit een mooi stukje natuur. Eenmaal gevonden zit er in de cache een logboekje waarin je je naam kunt schrijven om te loggen. Deze log je bij thuiskomst ook op de website.

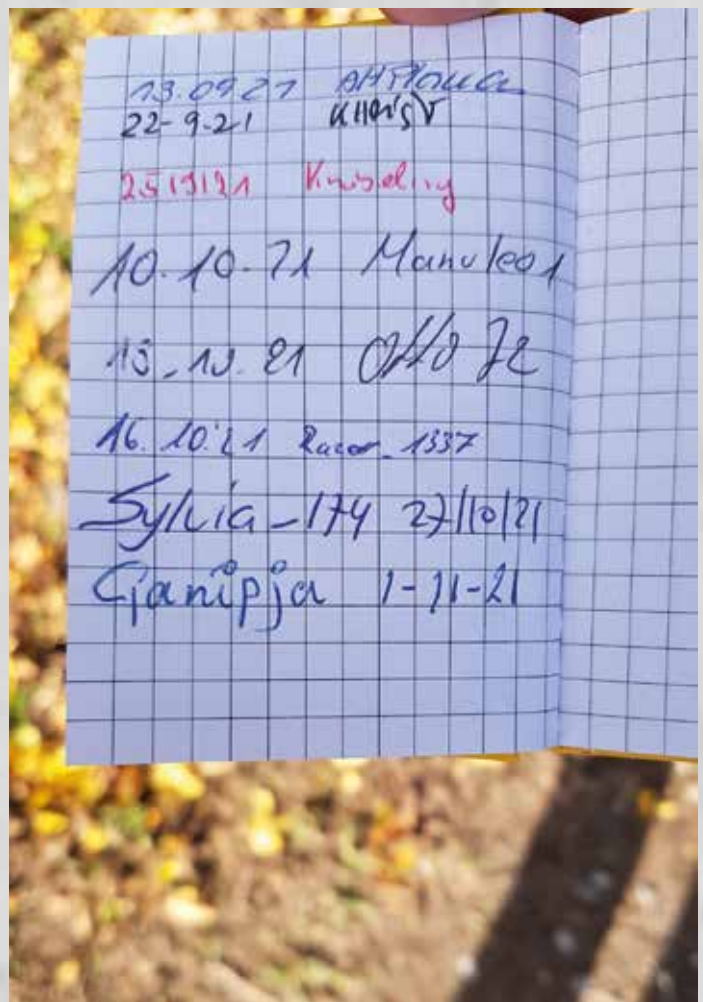
Iedereen die lid is van Groundspeak, het moederbedrijf achter Geocaching dat gevestigd is in Seattle in de Verenigde Staten, kan caches zoeken en indien men premiumlid is kan men ook geocaches plaatsen. Iedere dag komen er nieuwe caches online, jaarlijks komen er in Nederland alleen al ruim 10.000 nieuwe caches bij. Via de geocaching website kun je alle caches op de kaart zien. Vaak zijn de caches op mooie plaatsen in de natuur of op andere interessante plaatsen verstopt. De premiumleden die caches verstoppen, worden CO genoemd (= Cache Owner). Zij weten vaak in hun eigen omgeving mooie, leuke of interessante plaatsen om de 'zoekers' naartoe te lokken. De caches die dan gevonden worden kunnen simpel zijn of heel mooi zijn uitgevoerd, soms nog met opdrachten of een puzzel. Sommige caches zijn door de CO met veel aandacht in elkaar gezet, een lust voor het oog en/of een leuk puzzel voor het

brein. Zij hebben er vaak hun fantasie en creativiteit op los gelaten.

Sinds enkele jaren hebben wij deze nieuwe hobby. Er zijn meerdere manieren om te gaan zoeken. Wij gaan meestal wandelend of fietsend. Andere vervoermiddelen kunnen uiteraard ook worden ingezet, zoals brommer/scooter, motor of auto. Tijdens onze tochten hebben we regelmatig tegen elkaar gezegd: "Als we dit geocachen niet deden, dan waren we hier nooit gekomen en hadden we dit moois nooit gezien".

Zoals reeds gezegd kun je op de website van Geocaching lid worden vervolgens kun je gaan geocachen. Maar van de ruim 3 miljoen over de hele wereld liggende geocaches kun je dan slechts een beperkt aantal vinden. Word je echter premiumlid, voor enkele tientjes per jaar, dan kun je alles op de hele wereld gaan zoeken. Daarnaast kun je als premiumlid ook zelf caches verstoppen.

Zoals gezegd over de hele wereld liggen meer dan 3 miljoen geocaches. Er zijn verschillende soorten caches. Zo zijn er de 'gewone' (de Tradi's) ofwel traditionele caches. Dit zijn de eenvoudigste. Soms zijn ze makkelijk te vinden, maar soms ook moeilijk of heel moeilijk. Heel af en toe vinden we er een helemaal niet. De grootte en

moeilijkheidsgraad worden aangeduid met cijfers 0 tot 5, wat je kunt zien bij de betreffende cache. Vaak wordt er ook een 'hint' gegeven, die soms helpt om de cache te vinden. Verder heb je soms bepaald gereedschap nodig om de cache te kunnen pakken. Denk hierbij, aan een magneet, een uitschuifbaar magneetstaafje of een hengel met een haakje omdat ze soms in een boom hangen.

Dan zijn er zogenaamde 'Multi's'. Hiervoor loop je of fiets je een soort route via GPS coördinaten om aan het einde de cache te vinden. Verder zijn er nog 'Mystery's'. Hiervoor moet je eerst thuis of misschien wel onderweg een puzzel of ander moeilijk vraagstuk oplossen alvorens je de coördinaten. Er zijn maar liefst 9 soorten caches maar deze drie zijn de meest voorkomende. Er is nog een soort die ik wil noemen, de zogenaamde 'Labcache'. Hiervoor heb je een andere App nodig. Je wordt dan naar een plaats geleid en dan begin je aan een route met bezienswaardigheden of andere opdrachten om dan aan het einde een cache te vinden.

Hier wil ik nog wel een waarschuwing plaatsen: Je wordt fanatiek, het is verslavend en omdat je de cache wilt hebben word je 'hebberig'.

Door Adrie en Nolda Daniëls, zijn wij ook met dit 'virus' hebben besmet geraakt. Samen met deze vrienden gaan we soms op pad om te geocachen. Intussen zijn we al de 4600 gevonden caches gepasseerd en hebben we er zeven zelf verstoppt. Een hiervan werd enkele keren door vandalen weggehaald, daarom heb ik geen nieuwe meer geplaatst. We hebben er zo dus nog 6 'liggen'. Onze laatste is pas geplaatst in augustus 2020. Deze is inmiddels meer dan 450 keer bezocht, gemiddeld meer dan 1x per dag.

Blog

Stickers plakken

Geschreven door agent Galid

Bron: politie.nl

Het is een regenachtige dag en ik heb middagdienst. Het is niet bepaald druk over onze portofoon met meldingen, dus besluiten mijn collega en ik om een surveillance ronde te lopen. Op straat maken we hier en daar een praatje. Op een gegeven moment zie ik in de verte twee andere collega's staan. Ze zijn in gesprek met een vrouw, tenminste dat is wat ik in eerste instantie zie. Als ik dichterbij kom blijkt het een heel jong meisje te zijn. Ze staat er samen met haar moeder. Een van hen ontfermt zich over de twee.

Na een korte update begrijp ik dat moeder en dochter dakloos zijn. Ik vind het heel naar om te horen dat zo'n jong kind geen veilige thuisplek heeft. Door de zorgelijke situatie nemen we contact op met de hulpverlening Veilig Thuis. Mijn collega en ik spreken met moeder en dochter. Ik kreeg niet de indruk dat het meisje ongelukkig is terwijl ze met haar moeder op straat leeft. Wel vinden wij het belangrijk om iets aan de situatie van moeder en dochter te doen. Wij vragen dan ook of zij mee wilde gaan naar het politiebureau om te kijken of we samen een oplossing kunnen vinden.

Aangekomen op het bureau proberen we om meer informatie van de moeder los te krijgen. Zij maakt op ons de indruk radeloos te zijn en zit er zo te zien behoorlijk doorheen. Ik neem op een gegeven moment het meisje even apart. Ze is heel stil, zit in elkaar gedoken en wil niet zoveel zeggen.

Dan komen de medewerkers van Veilig Thuis binnenlopen en gaan in gesprek met de moeder. Dit geeft mij de mogelijkheid om voorzichtig contact te zoeken met het meisje. Ik probeer er op verschillende manieren achter te komen hoe ze zich daadwerkelijk voelt en wat er in haar omgaat. Ik geef haar wat te drinken en ik pak er een plakboek bij. Mijn collega heeft voor haar een traumabeetje gepakt. Ik merk dat het meisje zich op haar gemak begint te voelen en aarzelend begint te praten. Ze pakt het stickervel met icoontjes uit het plakboek en haalt er elke keer een af als reactie op de vragen die ik haar stel.

Op een gegeven moment zeg ik: 'Vind je de politie aardig?' Als antwoord hierop haalt het meisje een hartje van het stickervel af. Ik zie een glimlach verschijnen op haar gezicht en voel opeens dat ze de sticker op mijn voorhoofd heeft geplakt. Ik schiet in de lach en ben blij met het contact dat we nu even met elkaar hebben. Na ongeveer een half uur komt de moeder terug uit het gesprek. Het gesprek met de medewerkers van Veilig Thuis heeft haar goed gedaan. Ze staat op het punt om weg te gaan, maar het meisje reageert meteen en rent weg. Ik hoor haar roepen; "Nee mama, ik wil hier blijven". Dat raakt me en ik merk dat aan mijn collega dat het hem ook wat doet. We zijn blij dat moeder en dochter binnenkort geholpen worden. Dat is waar we het uiteindelijk voor doen: hulp bieden aan hen die dat behoeven.

Kampeerweekend van IPA Nijmegen e.o.

Tekst: IPA Arnhem-deelnemers, foto's Henk Baron

Met 4 equipes vanuit de IPA Arnhem waren we aanwezig op het kampeerweekend georganiseerd door IPA Nijmegen op de 'Camping De Oude Molen' in Groesbeek. Met een grote enthousiaste groep kampeerders wordt al meerdere malen de gezelligheid gezocht in het mooie heuvelachtige Groesbeek. Menigeen kent het van de doorkomst van de Nijmeegse 4-Daagse en de beruchte 7 Heuvelenweg en natuurlijk vanuit WO II. Rondom Groesbeek, een belangrijke landingsplek van de geallieerde luchtlandingstroepen, herinneren vele plekken aan deze periode. Het Bevrijdingsmuseum dat direct naast de camping is gelegen, toont met vele beelden, foto's, geluidsopnamen en vele voorwerpen op een boeiende wijze het verhaal van de opmars en de geleverde strijd van de geallieerden in september 1944. Het museum is op een prachtige wijze vernieuwd en zeker een aanrader om weer eens te bezoeken.

Het weekend werd geopend op vrijdagmiddag na een stevige regenbui met een welkomstborrel en een openingspraatje namens de IPA Nijmegen door Brugt Peper. Er waren deelnemers vanuit Groningen, Brabant, Twente, Arnhem en natuurlijk de eigen leden van IPA Nijmegen. Totaal 16 equipes. Drie equipes uit Arnhem waren zo enthousiast dat ze al een week op de camping waren om de omgeving van Groesbeek opnieuw te ontdekken. Tot op Duits grondgebied werden vele paadjes, weggetjes en met name steile hellingen op de fiets

bedwongen. Een mooie route was het fietspad langs de voormalige spoorlijn tussen Nijmegen en Kleve. Je kunt zelfs vanaf het Duitse Kranenburg op het spoor fietsen met de zogenaamde fietstrein. Helaas is de fietstrein in Groesbeek even uit de roulatie, maar het tochtje naar Kranenburg op je eigen fiets is ook erg leuk. Onderweg kun je nog even een wijntje proeven bij een van de wijnboeren die Groesbeek rijk is.

De eerste avond werd geopend met een heerlijke maaltijd in het restaurant van de camping. Even werd nog verwarring gezaaid door iemand die beweerde dat het vanavond 'buffet-avond' zou worden, terwijl iedereen net had opgezocht wat ze ook al weer besteld hadden wilden eten van het menu. Maar gelukkig stelde de vriendelijke gastvrouw ons gerust, het werd het beloofde diner, geserveerd aan tafel. De tafelschikking was eenvoudig. Je mocht gaan zitten waar je zelf wilde! Zo ontstonden geanimeerde gesprekken tussen de IPA-leden uit de verschillende streken van het land. De avond werd afgesloten op de kampeerplek met een lekker drankje. De volgende dag was er geen gezamenlijk programma. Spontaan werd in kleine groepjes activiteiten ondernomen. Bezoek aan het Bevrijdingsmuseum, het Afrikamuseum, het Valkhofpark, fietsen rondom Groesbeek, etc. Het weer was goed en iedereen had zich goed vermaakt en weer op tijd terug voor een aperitief voordat de avondmaaltijd begon. Nu wel in de vorm van een rijk gevuld buffet. De kok had weer heerlijke gerechten uit zijn koksmuts getoverd. Het smaakte iedereen voortreffelijk en met de leuke gesprekken onderling vloog de avond voorbij. Ook de fotografen maakten met hun camera's weer vele plaatjes. Henk en Kees zorgden voor een hele fotoreeks voor iedere deelnemer. Onder de luifels op de kampeerplekken werd de avond afgesloten.

Op zondagmorgen werd het gezellig samenzijn afgesloten met een gezamenlijke kop koffie. Helaas hadden de Arnhemmers hun wekker een uur te laat gezet en kwamen pas om 11.00 uur voor de koffie i.p.v. de (kennelijk) afgesproken tijd van 10.00 uur. De Arnhemmers (allemaal pensionado's) hadden toch alle tijd, zij bleven allemaal nog een paar dagen langer genieten van de kampeerplek en de mooie omgeving van Groesbeek. De organisatie van het weekend is wel aan het kijken om een keer een andere kampeerplek voor het IPA weekend te vinden, maar om gelijke omstandigheden als op Camping De Oude Molen te vinden met zijn uitgebreide accommodaties is een lastig punt. Wij wensen hun daarin veel wijsheid en wachten hun keus voor volgend jaar af. Alleen al de gezelligheid en gezamenlijke activiteiten met alle deelnemers is een motief om volgend jaar weer van de partij te zijn op het kampeerweekend van IPA Nijmegen.

Faces of Agira

Tekst en foto's: Jimmy Hilgen

In eerdere IPA-attenties heb ik al eens een geschreven over mijn hobby en passie; onderzoek doen naar gesneuvelden uit de Tweede Wereldoorlog. Sinds september 2019 ben ik actief bezig met onderzoek naar de gesneuvelde Canadezen op Sicilië die daar tijdens Operation Husky zijn gesneuveld. Deze Canadezen maakten deel uit van de Eerste Canadese Infanterie Divisie, ook wel de Red Patch Devils genoemd.

In september 2019 was ik op vakantie op Sicilië waarbij ik heb gelijknamige boek 'Operation Husky' van de Canadese schrijver Mark Zuehlke aan het lezen was. Ik was gegrepen door het verhaal van de Canadezen en heb daar diverse plaatsen bezocht waar deze mannen gevochten en gesneuveld zijn. Tijdens deze bezoeken kwam ik ook op de (voor mij) onbekende Canadese begraafplaats in het plaatsje Agira wat bijna midden op het eiland ligt.

Op Agira Canadian War Cemetery liggen in totaal 485 gesneuvelde Canadezen die allen tijdens of vlak na Operation Husky zijn gesneuveld op Sicilië.

Operation Husky

Operation Husky was de eerste grootschalige landing op het Europese continent waarbij meer manschappen geland zijn dan tijdens de eerste uren van D-Day in Normandië. In de vroege ochtend van 10 juli 1943 landden de Geallieerden op de zuidelijke stranden van Sicilië. De westzijde van het eiland bij de plaats Gela was toegewezen aan het Amerikaanse 7e leger van Generaal George Patton, het midden was toegewezen aan de Eerste Canadese Infanterie Divisie die deel uitmaakte van het 8e Britse leger onder leiding van Sir Bernard Montgomery en het oostelijke deel waren de landingsstranden van de Britten en de aan hen gelieerde Commonwealth (Gemenebest) landen.

Officieel was Operation Husky al begonnen in de nacht van 9 op 10 juli 1943 toen diverse parachutisten en zweefvliegtuigen (zogenaamde gliders) landden op cruciale plekken

op het eiland nabij de landingsstranden. De Amerikaanse 82e Airborne Divisie landde nabij Ponte Dirillo en stelde hier de landingsstranden veilig voor zwaar artillerie geschut. De Britse parachutisten en gliders landden bij Ponte Grande waar een belangrijke brug nabij de plaats Siracusa veilig gesteld moest worden. Helaas zijn vooral aan Britse zijde veel gliders van hun originele landingsplek verwijderd geraakt en in zee neergestort waarbij veel kostbare levens verloren zijn gegaan.

Nadat de Brits/Canadese landingen rondom de plaats Pachino zonder al teveel slachtoffers succesvol was en het vliegveld was ingenomen trokken de Canadezen op richting Ispica. De 51e Highland Divisie van de Britten trok via de oostkust op naar Siracusa. De Canadezen trokken globaal over het midden van het eiland richting Enna. Onderweg zijn zware gevechten geleverd in plaatsen als Valguarnera en de Grottaalda Pass. De zwaarste gevechten lagen echter rond eind juli nog in het verschiet. Op 21 juli 1943 moesten de plattelandsjongens van de Hastings and Prince Edward Regiment Monte Assoro innemen tijdens een nachtelijke aanval. Met enkel lichte bepakking en wapenening moesten zij een bergdorp innemen waarbij de klim bizar hoog was. Uiteindelijk is het ze gelukt en konden de Plough Jockeys (ploeg jockeys was hun bijnaam) Monte Assoro innemen. Hierbij hadden ze ineens overzicht hadden op praktisch een groot deel van het Siciliaanse binnenland wat strategisch gezien erg belangrijk was. Deze gevechten hebben wel behoorlijk veel slachtoffers geëist. Ondertussen moesten de Seaforth Highlanders of Canada en de Loyal Edmonton Regiment het nabij gelegen bergstadje Leonforte innemen waarbij het tot zware straatgevechten kwam. Tot de dag van vandaag zijn de 'stille getuigen' nog te zien in het straatbeeld van Leonforte. Met hulp van de Princess Patricia's Canadian Light Infantry werd uiteindelijk ook Leonforte ingenomen en trok men verder over de SS121 (doorgaande weg) naar Nissoria en Agira. Ook dit ging niet zonder slag of stoot en bij Nissoria werden de Canadezen opgewacht door de Duitse tegenstanders. Van de Italianen hadden ze niet veel te duchten en die gaven zich vaak zonder al teveel tegenstand over.

Uiteindelijk werden ook Nissoria, Agira en Regalbuto bevrijd en eindigde de Canadese veldtocht over Sicilië net voor de Etna bij Adrano. De prijs die de Canadezen moesten betalen was vrij hoog en men kon in de bergdorpen en stadjes geen gebruik maken van de tanks die hen toegewezen waren.

De slachtoffers aan Geallieerde zijde betroffen rond de 4900 doden en aan Duits/Italiaanse zijde 8600 doden. Operation Husky was overigens voor de Canadezen hun ontgroening op het strijdtoneel. Zij waren als sinds 1939 in oorlog met Duitsland en hadden al in het begin van de Tweede Wereldoorlog troepen naar het Verenigd Koninkrijk gestuurd. De Canadezen waren echter nog niet ingezet tijdens de gevechten in Noord Afrika. Veel van de Geallieerde officieren die tijdens Operation Husky gevochten hebben zijn later overgeplaatst naar eenheden die tijdens D-Day in Normandië zijn geland, omdat zij gevechtserfaring hadden. Husky was eigenlijk al een soort van blauwdruk voor de landingen van Normandië.

Agira Canadian War Cemetery

Terug naar de Canadese begraafplaats in Agira. Deze is net buiten Agira, kort nadat de vijand van het eiland verdreven was, aangelegd. Hier liggen 485 Canadezen begraven en 1 onbekende soldaat van het South Staffordshire Regiment wat een Britse eenheid is. Onder de gesneuvelden zijn de hoogst gesneuvelde officieren de Luitenant Kolonels Bruce Sutcliffe Ralph Crowe respectievelijk van de Hastings and Prince Edward Regiment en het Royal Canadian Regiment. Zij zijn gesneuveld tijdens de gevechten toen zij hun troepen aanvoerden.

De Canadese begraafplaats is op een schitterende plek op een heuvel geplaatst waarbij men uitkijkt op een meer en de Etna op de achtergrond. Qua plek is het wel vergelijkbaar met de Canadese begraafplaats in Groesbeek.

Zelf was ik gegrepen door het verhaal van deze mannen dat ik hier verder ingedoken ben en ik uit ben gaan zoeken hoe, wat en waar deze mannen omgekomen waren. Ik besloot hier een Facebook pagina aan te wijden welke Agira Canadian War Cemetery heet. Hier besloot ik vrijwel iedere dag 1 gesneuvelde Canadees te belichten en een kort levensverhaal te vertellen. Dit sloeg erg aan bij de familieleden, maar ook geïnteresseerden vanuit de hele wereld. Uiteindelijk werd ik begin 2021 door Canadese documentairemaker Roger Chabot gevraagd om hem te vergezellen tijdens zijn tocht in de voetsporen van de Eerste Canadese Infanterie Divisie. Roger Chabot gaat met zijn Bravery In Arms project een documentaire maken welke start op de landingsstranden van Pachino op Sicilië tot aan de Povlakte in noord Italië. Zelf zal ik samen met m'n maatje Tjarco Schuurman, met wie ik veel onderzoek doe, aansluiten. Wij zullen op 9 november 2021 voor een comité van hoogwaardigheidsbekleders en geïnteresseerden de namen van twaalf gesneuvelde soldaten voorlezen met een kort levensverhaal erbij. Door Roger Chabot is ons gevraagd om een gesneuvelde Canadees uit elke Canadese provincie voor te lezen. Helaas kwamen

we niet verder dan negen provincies aangezien de twee noordelijke provincies erg dun bewoond zijn. Als compensatie hebben we daarop gekozen voor 1 Native Canadian, een soldaat uit een Indianenreservaat en de enige Nederlander die omgekomen is op Sicilië, Theo Kroon uit Hillegom. Theo Kroon werkte als seingever in het Canadese leger nadat hij eerst gediend had in de Nederlandse Marine.

Faces of Agira

Tjarco Schuurman en ik besloten om samen een klein beetje onze eigen draai te geven aan het bezoek aan Sicilië en het voorlezen van de namen. Aangezien ik zelf al sinds 2019 aan het onderzoeken was naar de soldaten had ik de nodige foto's van deze mannen gevonden en gekregen via familieleden. Hierop besloten we om Volti di Agira of in het Engels; Faces of Agira te gaan houden. We hadden hiervan voorbeelden gezien op de Canadese begraafplaats in Groesbeek en op de Amerikaanse begraafplaats in Margraten. Het hele project is door ons zelf en met behulp van enkele familieleden gefinancierd.

Nadat we contact hadden gehad met de mensen van de Commonwealth War Graves Commission, de Britse Oorlogsgravenstichting, zijn we aan de slag gegaan om alle foto's te plastificeren en te voorzien van een stokje

zodat het voor de grafstenen geplaatst kan worden. Van de mensen van de Commonwealth War Graves Commission hoorden we dat dit nog nooit in het zuidelijke deel van Europa gedaan was en men was daarom ook erg enthousiast. De afspraak is dat de foto's er voor de duur van 1 week komen te staan en dat ze dan gebundeld worden in een map en bij de entree van de begraafplaats op Agira komen te liggen.

Faces of Agira zal gehouden worden op 8 november 2021. Met behulp van enkele lokale bewoners zullen we meer dan 320 foto's voor de grafstenen plaatsen. Hiervan zullen we een foto en video verslag doen welke te zien zullen zijn op de Facebook pagina: Faces of Agira/Volti di Agira. Tevens zal ik in de volgende IPA Attentie een verslag maken van onze tocht op Sicilië.

Zelf ben ik samen met mijn vrouw Daniëlle in september 2021 teruggegaan naar Sicilië voor een vakantie, maar ook zeker om de plaatsen te bezoeken die ik eerder hierboven beschreven heb. Dit waren voor mij erg bijzondere plaatsen om te bezoeken wetende dat je door het onderzoek vaak wist wie waar gesneuveld was. Hetzelfde gold voor het bezoek aan Agira Canadian War Cemetery waar ik foto's van de graven wilde hebben. Voor mij was het alsof ik bekenden van mezelf bezocht.

Blog

Mama heeft geen doeï gezegd

Geschreven door agent Marloes

Bron: politie.nl

Het is zondag en ik heb late dienst met een collega met wie ik fijn kan samenwerken. Rond 16.00 uur krijgen we een melding van een gevonden tas in een bos. Een bejaarde man heeft een zondagse wandeling gemaakt en net iets buiten de geijkte bospaden een tas gevonden. Hij heeft erin gekeken en het blijkt een tas van een vrouw te zijn. Er zit een portemonnee in met een beetje kleingeld en een legitimatiebewijs. Het legitimatiebewijs van een jonge vrouw.

Op hetzelfde moment komt er een andere melding binnen. Over een jonge vrouw die spoorloos is. Het gaat al een tijdje niet zo goed met haar en ze is vanmorgen vroeg vertrokken uit haar woning. Haar man heeft, samen met hun twee zonen van 7 en 4 jaar oud, al uren gewacht tot ze thuis zou komen, maar dat gebeurde niet. De twee meldingen worden vrijwel direct aan elkaar gekoppeld en aan ons uitgegeven. We hebben dus een vermiste vrouw en een gevonden tas van deze vermiste vrouw. We overleggen kort en besluiten contact op te nemen met de bejaarde man. Ik vraag hem waar hij op dat moment is. Hij is thuis, maar hij wil ons de plek waar hij de tas heeft gevonden wel even laten zien. "Dit is zo afgelegen", zegt hij, "dat vinden jullie zonder mij nooit." We spreken af aan de rand van het bos, op een parkeerplaats. De man arriveert korte tijd later en neemt ons mee. Hij vertelt honderduit over de omgeving en dat hij hier als klein jochie heeft rondgerend. Hij wijst een boerderij aan en zegt dat hij de familie die daar woont nog kent van vroeger. Hij ratelt maar door. Dan ineens staat hij stil en zegt: "Hier is het geloof ik." En ik zie dat hij om zich heen kijkt, zoekend naar de tas. In eerste instantie verdenk ik hem ervan dat hij de tas heeft meegenomen, maar hij heeft 'm bij de boom laten staan. We vinden de tas en ik kijk even kort omhoog. Dan schrik ik enorm en sta aan de grond genageld. Wat ik zie kan ik bijna niet geloven en eigenlijk niet beseffen. Mijn collega en de bejaarde man zijn met elkaar in gesprek en hebben

niets in de gaten. Ik zeg hen dat we weer teruglopen en maak een beetje haast. Ik denk niet dat de man het doorheeft, want hij praat maar door. Ondertussen breng ik mijn collega op de hoogte. Ze kijkt nu ook omhoog. We hebben de jonge vrouw gevonden. Helaas niet op de manier waarop we gehoopt hadden. We begeleiden de man naar zijn auto en doen ons best om het praatje pot zo nonchalant mogelijk mee te doen. Hij heeft werkelijk geen idee wat wij zojuist gezien hebben en daar ben ik oh zo blij mee. Wat fijn dat hem dit bespaard is gebleven. Hij stapt in zijn auto, we bedanken hem voor de melding, het aanwijzen en zwaaien hem daarna nog even kort uit. Daarna berichten we de meldkamer en geven aan dat we de vrouw hebben aangetroffen. De specialistische eenheid van de politie komt ter plaatse voor de reconstructie. Daarna worden we gevraagd of wij het slecht nieuws aan haar man willen brengen. Als we voor de deur staan, nemen we nog even een grote hap lucht voordat we aanbellen. We hebben dit vaker gedaan en weten dat het komende uur heftig en emotioneel zal zijn. We gaan naar binnen en vertellen daarna kort en bondig het slecht nieuws. De twee kleine jongens zitten op hun laptop een spelletje te doen en krijgen niet direct mee wat er aan de hand is. Tot de kreet van hun vader, ook bij hen door merg en been gaat. Ze kijken verbaasd en ongerust op. Ze snappen niet wat er aan de hand is, maar zo klein als ze zijn, weten ze dat het foute boel is. Hun vader kijkt ons hulpbehoevend, bijna smekend aan. "Willen jullie het vertellen?" vraagt hij ons. Oei, nu moeten wij twee kleine mannetjes van 4 en 7 jaar oud gaan vertellen dat hun moeder niet meer terugkomt. Het huilen staat mij nader dan het lachen en even baal ik dat ik voor dit beroep heb gekozen. We gaan bij de jongens op de bank zitten en vertellen, met hun kleine kinderhandjes in onze handen, dat hun moeder is overleden. Vier donkerbruine ogen staren ons aan en dan zegt die kleine hummel: "Mama, heeft mij helemaal geen doeï gezegd."

Jubilarissen 2020 en 2021

Foto's: Henk Baron

Door de Covid-19 pandemie kon de huldiging van de jubilarissen in 2020 helaas niet doorgaan. Om toch aandacht aan hen te geven hebben wij hen de oorkonde en de daarbij behorende speld toegezonden met de mededeling dat wij, zo gauw het kon, hen zouden uitnodigen om alsnog hen te huldigen.

Inmiddels was de situatie in 2021 verbeterd en konden deze alsnog gehuldigd worden. Niet iedereen heeft de uitnodiging aangenomen maar gelukkig toch een aantal dat op zondag 31 oktober j.l., met de Inloop, aanwezig kon zijn. Zowel de leden die 25 jaar als 40 jaar lid waren van de IPA feliciteren wij met het jubileum.

Jubilarissen in 2020 waren:

H.M.H. van der Putten
Mevr. G.B. de Bruijn-Frederiks
M.H.W.M. Diepstraten
H. Wijnants
H.A. Artz
O. Bouman
T.J.J.M. Jansen
A.M.G.T.J. Mannie
Mevr. C.M.P. Bouwman-Hutting

Jubilarissen in 2021 waren:

D. Buitenhuis
H.M.G.M. Jans
A.M.A. Moeskops
M. Van der Heijden
mevr. A.M.Q.J. Hopman
T.M.P. van Hintum

Tijdens deze bijeenkomst werden de aanwezige jubilarissen gehuldigd door het uitreiken van de oorkonde, het opspelden van de IPA-speld en voor de partner een boeket bloemen te overhandigen als blijk van waardering. Onder het genot van een drankje en een hapje werd de bijeenkomst voortgezet en in de middag gingen de mensen weer huiswaarts. Wij wensen alle jubilarissen nog vele fijne jaren in gezondheid toe als lid van IPA Nijmegen e.o.

Jodensavanne (I)

Tekst: Jan Eijkemans

Bron: Suriname nu

Het begin

Jodensavanne of Joden Savanne is de voormalige zetel der 'Portugeesche Joodsche Natie in Suriname. Aan het eind van de vijftiende eeuw vond er, als gevolg van de inquisitie, onder de Joden in Spanje en Portugal een ware slachting plaats. Daarbij werden vele Joden uit deze landen verbannen. Een van de hoogtepunten uit die tijd was het jaar 1492 toen er circa 800.000 Joden werden verjaagd uit beide landen. Een groot aantal vond in Italië bescherming van de Paus. Andere vertrokken naar het nieuw ontdekte land Brazilië. Samen met daar aanwezige Hollanders stichtte zijn daar welvarende plantages. Inmiddels breidde de macht van de Portugezen zich in dit werelddeel uit en werd het daar ook de Joden moeilijk gemaakt. Dit leidde ertoe dat in 1654 het verblijf van de Joden in Brazilië werd ontzegd waardoor er weer een verhuizing begon, ditmaal naar de toenmalige Hollandse kolonie Cayenne.

Daarnaast lijkt uit verschillende bronnen dat in 1639 de eerste groep Joden zich in Suriname vestigden. Deze Joden waren afkomstig uit o.a. Portugal, Nederland en Italië en vestigden zich in de toenmalige hoofdstad van Suriname, Toorarica, gelegen op de rechteroever van de Surinamerivier en circa veertig kilometer ten zuiden van het huidige Paramaribo. Om in hun levensonderhoud te voorzien legden zij een aantal suikerplantages aan. Samen met de Engelsman Lord Willoughby en een groep Engelse Joden vestigden zij zich op de savanne gelegen bij de Cassiporakreek. Heden ten dage staat deze plaats bekend als 'Jodensavanne'. Nadat de kolonie Cayenne door de Fransen in bezit was genomen arriveerde er nog een groep Joden op Jodensavanne. Deze groep stond onder leiding van David Nassy.

Door het Engelse koloniale gouvernement werden er op 17 augustus 1665 belangrijke privileges aan de Joodse bevolkingsgroep verleend. Dat waren o.a. vrije uitoefening van hun Joodse godsdienst, zij mochten kerken en scholen bouwen en een eigen schutterij hebben. Dat was een verademing voor de Joden die toen al om hun geloofsovertuiging elders in

de wereld werd vervolgd. Meteen werd er begonnen met het bouwen van scholen en een houten synagoge. In 1671 werd de synagoge ingewijd door de Joodse Burgerwacht Compagnie. Wanneer in 1667 Suriname werd veroverd voor de Nederlandse provincie Zeeland door Abraham Crijnssen waren de bewoners bang dat hun rust weer verstoord zou worden. Maar commandeur Crijnssen liet de privileges die de Joden hadden bestaan.

Groei van Jodensavanne

De Jodensavanne kwam in die tijd snel tot ontwikkeling en werd in het gebied eigenlijk een apart wereldje. Ook de kennis van planten en de rijkdommen van de Joden kwam het land goed van pas. Mede daardoor werd Suriname een bloeiende landbouwkolonie. Belangrijk werd daarbij de uitvoer van suiker en hout. Medio 1674 verscheepten de Joden de eerste 8000 pond suiker naar Amsterdam. Deze suiker was bestemd als bruidsschat voor de dochters van J. Brandon. Jodensavanne werd daarmee een steunpilaar voor de gehele kolonie Suriname. Door de zich snel uitbreidende plaats werd in 1677 een school gebouwd. Omdat het, in vergelijking met andere plantages, zo goed ging op Jodensavanne werd het een welvend dorp. Door de hogere ligging en de aanwezigheid van twee natuurlijke bronnen, was dit een gunstige voorwaarde voor de

vestiging van de Joden op juist deze plaats. Het water van één van deze bronnen was door de aanwezigheid van humusstoffen enigszins bruin gekleurd en bezat tevens een geneeskrachtige werking.

In 1685 kwam er op Jodensavanne een tweede synagoge ditmaal gebouwd van rode baksteen. De plaats van de synagoge op de Jodensavanne was het Jerusalem van hun dromen. De synagoge kreeg de naam 'Bercha Ve Shalom' hetgeen betekent 'Zegen en Vrede'. De resten van deze synagoge zijn nu weer blootgelegd. De benedenruimte van de synagoge werd gebruikt als rechtbank. De Joden hadden ook een plaats waar hun doden met het gebruikelijke

ritueel werden begraven. Het kerkhof met zijn talrijke marmeren grafstenen moet dan ook wel een van de fraaiste van Zuid-Amerika zijn. Omdat marmer in geheel Zuid-Amerika niet werd gevonden moesten de kostbare grafstenen helemaal uit Europa worden aangevoerd.

In 1691 werd door gouverneur Van Scharphuizen een grondbrief uitgegeven waarbij aan de Joodsche Natie een stuk grond van honderd akkers in allodiale eigendom, een tussenvorm tussen volledig eigendom en eeuwigdurende erfpacht, en erfelijk bezit werd afgestaan.

In de synagoge hadden de Joden hier een eigen rechtspraak

"Permitteeren en Vergunnen mits deesen in allodiale eigendom en Erfelijke bezittinge aan de Joodsche Natie tot gebruik van haar synagogue, begraafplaats haerer doode etcetera: een stuk Lands, groot Een honderd akkers, gelegen aan de oostseide van de rivier Suriname, ter plaatse daar alsnu haare synagogue staat, naementlijk twintigh kettingen op de Face van de rivier, soodat tien kettingen zich nae beneeden en tien nae booven strecken, gaande voorts de rest landwaerts in, op welck plaats (alsoe deselve voor een gemeen Landt werd gehouden en gereeckent) een ieder syne huysinge en Erve sal vermoogen te settenen hebben, en oock die geene die aldaar bereets harre huysingen en Erven hebben, zullen deselve aldaar moogen behouden en onbekommertr genieten en bewoonen."

voor kleine civiele zaken. Zaken tot een bedrag van 10.000 pond suiker werden daar behandeld. Medio 1694 telde de Joodse gemeenschap op Jodensavanne ongeveer 570 zielen. Zij bezaten meer dan 40 plantages waarop zo'n 9.000 slaven werkten.

Ter bescherming van het rijke plantagegebied tegen aanvallen van de in de bossen wonende gevluchte slaven werd er in 1776 een begin gemaakt met de aanleg van een verdedigingsgordel, die de plantages omsloot. Deze verdedigingsgordel bestond uit een breed ruiterspad met op regelmatige afstand een militaire post. Dit zogenaamde 'Cordonpad' begon bij Jodensavanne en eindigde aan de Atlantische Oceaan. Daar was de bevoorradingspost

gevestigd die de naam kreeg 'Post Gelderland'. Van dit Cordonpad zijn vooral bij Jodensavanne nog grote delen herkenbaar.

In 1967 werd door de Troepenmacht in Suriname (TRIS) Jodensavanne zodanig opgeruimd dat het weer in fatsoenlijke staat verkeert. Bij de schoonmaak werden nog een aantal graven ontdekt. Ook op de begraafplaats van Cassiporakreek werden grafstenen gevonden die dateerden uit 1667. Naast de ruïne van de synagoge werden ook de resten van de bakkerij, slachterij en van een ritueel bad weer zichtbaar. Ook de geneeskrachtige bron werd weer teruggevonden.

Activiteiten overzicht

IPA Nijmegen

Zondag 9 januari 2022	Nieuwjaarsreceptie Een mooie gelegenheid om elkaar te ontmoeten en het beste voor het nieuwe jaar te wensen. Aanvang 11.00 uur in 'De Lier' te Puiflijk.
Dinsdag 15 maart 2022	Districtsledenvergadering Aanvang 20.00 uur. Nadere informatie in de februari Attentie.
Zaterdag 30 april 2022	Fietstocht Aanvang Fietstocht in het Land van Cuijk en de Maasheggen. We beginnen met koffie en iets erbij alvorens de route te gaan fietsen van circa 35 kilometer. We zijn nog op zoek, maar we eindigen op een plaats waar op eigen kosten iets gegeten kan worden en de organisatie nog een consumptie aanbied. Nadere informatie volgt. Deze activiteit staat tevens open voor de Oost-4 districten.
Vrijdag t/m zondag 23-25 september 2022	IPA Kampeerweekend Kampeerweekend Groesbeek Nadere informatie volgt. Deze activiteit staat open voor alle districten.
Zaterdag 29 oktober 2022	Bezoek kasteel en/of museum Nadere informatie volgt. Deze activiteit staat open voor de Oost-4 districten.
Zondag 20 november 2022	Inloop Jaarlijkse inloop met huldiging van de jubilarissen. Aanvang 11.00 uur in 'De Lier' te Puiflijk.

Hoewel wij toch proberen activiteiten te organiseren in 2022 kan het gebeuren dat activiteiten NIET DOORGAAN wanneer maatregelen van de regering i.v.m. de Corona-pandemie genomen moeten worden. Dit wordt door ons bekend gemaakt middels een melding op onze Facebook-pagina. Wil je deelnemen aan een activiteit meld dit bij Adrie of Dick en kijk vooral op onze Facebook-pagina of de activiteit doorgaat!

*Het bestuur van IPA Nijmegen e.o. wenst
jullie hele fijne feestdagen.
Voor het nieuwe jaar gezondheid,
liefde en geluk! Zorg goed voor elkaar!*